בס"ד

חֲמוֹר שׂוֹמֵר מִצְוֹות

כיתות א' – כי תצא - תשע"ד

"תלמוד תורה "כלל תסידי

מודיעין עילית

צַדִּיק כֹּה גָּדוֹל הָיָה רַבִּי חַנִינָא, עַד שֶׁאַפִּילוּ חֲמוֹרוֹ שׁוֹמֵר מִצְוֹות הָיָה, וְהִקְפִּיד לֶאֱכוֹל אַךְ וְרַק מָזוֹן מְעוּשָׂר. וּכְשֶׁלֹּא הָיָה לוֹ מָזוֹן מְעוּשָׂר - מוּכָן הָיָה לִרְעוֹב עַד מָוֶת.

יוֹם אֶחָד גָּנְבוּ לִסְטִים (גַּנָּבִים) אֶת הַחֲמוֹר, לָקְחוּ אוֹתוֹ לְבֵיתָם וְכָלְאוּ (סָגְרוּ) אוֹתוֹ בֶּחָצֵר, כְּדֵי שֶׁלֹּא יוּכַל לִבְרוֹחַ. הֵם שָׂמוּ לְפָנָיו מַאֲכָל וּמַשְׁקֶה - תֶּבֶן, שְׂעוֹרִים וּמַיִם בְּשֶׁפַע.

אַבָל הַחֲמוֹר לֹא נָגַע בַּאֲרוּחָה, שֶׁהוּכָנָה לְפָנָיו.

הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן עָבַר - וְהַחֲמוֹר לֹא אָכַל וְלֹא שָׁתָה. אַף לְמָחֳרַת לֹא טָעַם הַחֲמוֹר מְאוּמָה (כְּלוּם), וְגַם בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי הִמְשִׁיךְ הַחֲמוֹר לָצוּם.

רָאוּ זֹאת הַגַּנָּבִים וְאָמְרוּ: אִם הַחֲמוֹר אֵינוֹ אוֹכֵל וְאֵינוֹ שׁוֹתֶה, לֹא תִצְמַח (לֹא תִהְיֶה) לָנוּ כָּל תּוֹעֶלֶת מִמֶּנּוּ. לָמָּה, אִם כֵּן, נַנִּיחַ לוֹ לָמוּת אֶצְלֵנוּ, וְנִבְלָתוֹ (גוּפוֹ הַמֵּת) תַּעֲלֶה רֵיחַ רַע בַּחֲצֵרֵנוּ?!

מַה עָשׂוּ?

פָּתְחוּ אֶת הַדֶּלֶת לִפְנֵי הַחֲמוֹר, וְהַחֲמוֹר קָם מִיַּד עַל רַגְלָיו וּבָרַח.

רָץ הַחֲמוֹר בִּשְׁאֵרִית כּוֹחוֹתָיו (בִּכּוֹחוֹתָיו הָאַחֲרוֹנִים), עַד שֶׁהִגִּיעַ לְפֶתַח חַצֵּרוֹ שֶׁל רַבִּי חַנִינָא בֶּן דוֹסָא וְנָעַר (הִשְׁמִיעַ קוֹל).

שָׁמַע בְּנוֹ שֶׁל רַבִּי חַנִינָא אֶת נַעֲרָתוֹ שֶׁל הַחֲמוֹר וְאָמַר לְאָבִיו: "אַבָּא! שׁוֹמֵעַ אַנִי קוֹל, הַדּוֹמֶה לְקוֹל הַחֲמוֹר שֶׁנִּגְנַב מֵעִמָּנוּ..."

"נָכוֹן בְּנִי" - עָנָה רַבִּי חַנִינָא - בְּוַדַּאי זֶה קוֹלוֹ שֶׁל הַחֲמוֹר שֶׁנִּגְנַב. פְּתַח מַהֵר אֶת הַדֶּלֶת, כִּי הוּא כְּבַר עוֹמֵד לָמוּת מֵרָעָב..."

הַבֵּן עָשָׂה כְּדִבְרֵי אָבִיו הַצַּדִּיק, וְהַחֲמוֹר נִכְנַס הַבַּיְתָה. מִיַּד הִגִּישׁוּ לוֹ תֶּבֶן, שְׂעוֹרָה וּמַיִם - וְהַחֲמוֹר הָרָעֵב אָכַל וְשָׂתָה...